

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Da tilføjjelsen til finansudvalgets tillægsbetænkning er omdelt i går, kan den næste sag på dagsordenen kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

14) Fortsættelse af tredje behandling af lovforslag nr. L 1:

Forslag til finanslov for finansåret 1983.

(Lovforslag nr. L 1. Fremsat 5/10 82. Første behandling 7/10 82. Betænkning 27/10 82. Anden behandling 18/11 82. Tillægsbetænkning 24/11 82. Foregående del af tredje behandling (forhandling og afstemning om ændringsforslagene) 15/12 82. Tilføjjelse til tillægsbetænkning 15/12 82. Optaget i tillæg D).

I tilføjjelsen til tillægsbetænkningen var der stillet 1 ændringsforslag (ændringsforslag nr. 959).

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslaget i tilføjjelsen til tillægsbetænkningen vedtoges med 87 stemmer mod 65.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Camre (S):

Vi skal i dag stemme om finanslovsforslaget for 1983, og jeg giver næppe anledning til megen undren ved straks at meddele, at socialdemokratiet vil stemme for forslaget. Det gør vi ikke, fordi vi synes, det er nogen god finanslov, der er kommet ud af gårdsdagens afstemninger, men fordi vi er et ansvarligt parti og landet skal have en finanslov.

Jeg beskæftigede mig i går især med de socialt uforsvarlige og usolidariske ændringsforslag, som regeringen har fremsat, og som i

vidt omfang er gennemført. I dag skal jeg komme nærmere ind på finanslovens samlede virkninger og regeringens økonomiske politik i øvrigt.

Når vi i dag har en konservativ regering, skyldes det først og fremmest, at de borgerlige partier, inklusive det radikale venstre, i sommeren 1982 afviste at støtte den daværende socialdemokratiske regerings program til bekæmpelse af den økonomiske krise. Man ville have stærkere nedskæringer af de offentlige udgifter, man ville have en strammere indkomstpølitik, og man afviste kategorisk at nedbringe statens underskud ved hjælp af en pensionsbeskatning.

I dag er situationen så, at de konservative partier, som overtog regeringsmagten i september, støttet af det radikale venstre og fremskridtspartiet, har gennemtvunget meget større og langt mere smertefulde nedskæringer af udgifterne, end vi ønskede, nedskæringer, som er udtryk for en helt anden politik end vores. Men disse nedskæringer bevirker alligevel ikke en ret meget større reduktion af selve statens underskud, end vores nedskæringer ville have gjort, netop fordi nedskæringerne fører til en ny forøgelse af ledigheden. Det er vores hovedanklage mod regeringens politik; stramningen er simpelt hen for stor og fører derfor direkte til en forværing af vores totale situation.

Regeringen har dernæst gennemført en indkomstpølitisk lovgivning hen over hovedet på arbejdsmarkedets organisationer. Det er vores overbevisning, at det ville have været muligt gennem trepartsdrøftelser med arbejdsmarkedets parter at finde en langt mere rimelig og solidarisk indkomstpølitisk løsning, der i sidste ende ville give en mindst lige så stor konkurrenceevneforbedring som den, regeringen måske, måske ikke opnår.

På det tredje punkt, hvor afvisningen af socialdemokratiets forhandlingsprogram i sommer var total, nemlig pensionsbeskatningen, er regeringen derimod kommet på bedre tanker. Med overtagelsen af regeringsansvaret kom pludselig og uventet forståelsen for, at vi ikke kunne leve med den tikkende inflationsbombe under dansk økonomi, som de højt forrentede skattefri renter i pensionsfondene udgjorde. Jeg skal ikke bebrejde regeringen denne forståelse, men derimod, at den kom så sent. Det kan ikke undre, at de mange, der havde sat deres lid til de mur- og na-